

[Leif Hermann]

nes størrelse, er ikke baseret på noget retsprincip. Det er muligt, at der i retspraksis vil fæstne sig nogle retningslinjer for udmålingen for forskellige skader i forbindelse med de forbrydelser, som ofrene kommer ud for, men det ville være ønskeligt, om man i lige så detaljeret omfang, som det skete i den lov, vi vedtog i foråret, nemlig personansvarsskadeloven, havde foretaget en tydeligere præcisering af udmålingskriterierne.

Ligeledes forekommer det også noget uklart, hvorledes de enkelte poster, menerstatninger osv., inden for denne lov skal behandles. Det er ganske vist angivet, at loven skal være et socialt sikkerhedsnet, og det indebærer i modsætning til personansvarsskadeloven en adgang til modregning i de sociale ydelser, der kommer til udbetaling.

Det forekommer os ikke helt rimeligt, at man på den måde foretager en – hvad skal vi kalde det? – temmelig kraftig sondring mellem de skader, der opstår som følge af forbrydelser, og de skader, der opstår som følge af andre forhold i samfundet.

Lad mig nævne et eksempel. Hvis man skulle være så uheldig at bade et sted, hvor en af de store grisebasser i relation til dansk miljølovgivning udleder noget ulovligt, kan man komme ud for nøjagtig lige så indgribende og varige skader, som hvis man havde været udsat for et røverisk overfald på Vesterbro. I det øjeblik man kommer ud for en sådan skade – og her er der tale om en straf-sanktioneret lovovertrædelse, som den pågældende virksomhed har foretaget – falder man ind under en anden lov, nemlig den, vi vedtog i foråret, og dér er der væsentligt højere erstatningsbeløb at hente, end der vil være efter denne lov. Ofre for overtrædelser af særlovgivningen stilles altså principielt bedre, så vidt jeg kan se – men ministeren må meget gerne korrigere mig og belære mig om, at jeg ikke kan min jura – end ofre efter den lov, der er tale om her.

Det er muligt, at vi kan få løst nogle af disse problemer under udvalgsarbejdet, og jeg har da også fornemmet, at både socialdemokratiets ordfører, hr. Korneliusen, og hr. Bjørn Elmquist måske var åbne over for, at maksimumsgrænsen på 500.000 kr. for personskade burde reguleres opad, så den i højere grad kom i overensstemmelse med det, der er tale om i personansvarsskadeloven – så vidt jeg husker hedder den sådan.

Alt i alt er vi positive over for loven, men måske bør vi tage en grundigere diskussion og prøve at sidestille ofre for forbrydelser med ofre i andre skadessammenhænge.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg kan også give tilslutning til den gode hensigt, der ligger bag denne lov. Jeg tror, det er godt, at vi nu får gennemført folketingsbeslutningen om, at der skal ydes erstatning, og at denne erstatning, udbetalt af staten, bliver et egentligt retskrav. Jeg tror også, det er godt, at man har været igennem den drøftelse, hvorvidt den også kan ydes til kvinder eller mænd, der bliver overfaldet af den, de lever sammen med. Selv om det godt dér kan tænkes, at man har fælles økonomisk interesse, tror jeg ikke, man vil opleve tilfælde, hvor nogen ligefrem lader sig mishandle, så det medfører virkelig alvorlig skade på dem.

Så er der spørgsmålet om, hvor højt erstatningen skal gå, og det vil jeg også godt have lov til at overveje i udvalget. Vi har jo lige i anden forbindelse været inde på at drøfte, hvor stor erstatningen skal være, når man kommer ud for arbejdsulykker o.lign.

Vi kan tilsige vor fulde tilslutning til hensigten og vil gerne i udvalget drøfte enkeltheder med hensyn til erstatningens størrelse.

Birgith Mogensen (CD):

En sårbar gruppe mennesker får ved dette lovforslags gennemførelse den håndsrekning, som er så hårdt tiltrængt. Ofre for forbrydelser har været en overset gruppe, der har haft svært ved at råbe omverdenen op. Det er jo ikke en stor pressionsgruppe.

Det rådes der efter CDs mening nu bod på med dette lovforslag, som radikalt bryder med det gamle erstatningsprincip. Ofrene har alt for længe nærmest stået med udstrakt hånd og taget imod, hvad man nu kunne få i erstatning, og ofte efter en helt uacceptabel ventetid. Først skulle retten tale, og dernæst skulle erstatningen prøves i erstatningsnævnet under justitsministeriet. Det tager tid, og somme tider er rettens erstatningssum blevet skåret betydeligt ned af nævnet, uforståeligt for offeret, som ikke engang har kunnet få en forklaring fra nævnet.

Denne erstatningsform bryder justitsministerens lovforslag heldigvis med, og offeret